

vidne mod sine forældre i en retssag, hvor man for det første kan sige, at vidnets stilling vil være problematisk på grund af alderen, og hvor hun for det andet kan være medvirkende til at give begge sine forældre 8 års fængsel. Og mens hendes forældre så tilbringer 8 år i et dansk fængsel og Danmark kører en udleveringssag over for bedsteforældrene i udlandet, kan man kun foretage den konkrete handling at tvangs-anbringe pigen på en døgninstitution eller et andet sted, indtil forældrene kommer ud igen.

Derudover er det meget uklart, hvilket omfang problemet har. Findes der eksempler, hvor lovforslaget kunne bruges? Her tænker jeg ikke på situationer, hvor man kan bruge den eksisterende lovgivning. Så vidt jeg har forstået indtil nu, er den i forvejen meget sjældent brugt, og derfor må man spørge, om der overhovedet er situationer, hvor forslaget kan bruges i praksis.

Det kan jo tænkes, og det er meget muligt, at forslagsstillerne har til hensigt at lave en symbolsk lov med det formål at sende et signal ud om, at sådanne handlinger er uacceptable. Hvis det var den eneste hensigt, kunne man have en rimelig forståelse for det. Det kan nogle gange være rimeligt at sende signaler om, at den slags handlinger er fuldstændig uacceptable. Men hvis det er sådan, må vi lige have præciseret, at det faktisk kun er det, der er meningen, og at man ikke havde tænkt sig at bruge loven i praksis.

Det er også lidt svært at forstå, hvordan man kan lave love med så omfattende strafferammer, når man ikke havde tænkt sig at bruge dem i praksis. Det tror jeg nu heller ikke er forslagsstillernes hensigt.

Det er muligt, endog sandsynligt, at man med oplysning og information og vejledning af udenlandske forældre, der kommer til Danmark, kan komme langt videre. Dermed kan man også sende et meget bedre signal. Jeg tror f.eks., at man på et meget tidligt tidspunkt, når udenlandske forældre kommer til Danmark – enten som flygtninge, indvandrere eller gennem familiesammenføring – skal sørge for at få en snak med dem og gøre dem bekendt med, hvordan vilkårene er i Danmark, og hvordan vores traditioner på området er, og også forklare dem, at i Danmark gør vi ikke sådan noget, og at man faktisk godt kan få et godt liv i Danmark uden det.

Vi synes også, det er rimeligt at prøve at lytte til de kvinder, det drejer sig om, og som har

været udsat for de overgreb. Til trods for disse uacceptable overgreb vil det nemlig altid være forkert at trække problemet ud af en samlet helhed. Jeg synes også, det vil være rimeligt at rådføre sig med andre lande, f.eks. Norge, som har en lignende lovgivning, og høre, hvilke erfaringer de har.

Derudover har jeg et par ting mere, jeg vil sige; men det får jeg sikkert mulighed for lige om lidt, når forslagsstillerne har været heroppe og stille spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Hr. Bruno Jerup gik meget op i at tale om, at i de lande, hvor omskæring er tilladt, ser Enhedslisten et problem, men at Enhedslisten ikke ser et problem i de lande, hvor det er forbudt. Men som jeg har fremført flere gange i dag, mener jeg, at FN's konvention om børns rettigheder, giver udmærket hjemmel til at sige, at de lande, der har ratificeret børnekonventionen, også har forpligtet sig til at bruge alle forhåndenværende midler til at forhindre omskæring.

Jeg står her med en liste, som blev sendt fra Udenrigsministeriet i går, med de nyeste tal på, hvor mange lande der har ratificeret konventionen om børns rettigheder. Der er kun seks lande i verden, som ikke har ratificeret den, så jeg vil stille hr. Bruno Jerup det spørgsmål: Hvis vi i bemærkningerne til lovforslaget skriver, at det naturligvis kun gælder for de lande, der har ratificeret FN's konvention om børns rettigheder, for så har den dobbelte strafbarhed i hvert fald løst det problem, vil Enhedslisten så stille sig positiv over for lovforslaget?

Så kan jeg også forstå på hr. Bruno Jerup, at man ikke rigtig forstår § 1, stk. 1, i lovforslaget. Man forstår ikke rigtig det med de skærpente omstændigheder, og dér vil jeg da bare til almindelig oplysning fortælle, at det ene og alene er, fordi jeg mener, at der kan være tilfælde, hvor det er så grov en lemlæstelse, der har fundet sted, at en almindelig legemsbeskadigelsesparagraf ikke er tilstrækkelig. Man vil finde præcis den samme skelnen i lovgivningen i Sverige og Norge på det her punkt. Så der er altså ikke noget mærkeligt i det.

Og hvis man tænker på, at en pige kan være udsat for at blive omskåret med glasskår og lige og være ved at forbløde ihjel, mener jeg sådan set heller ikke, at det kan være rimeligt at nøjes med mildere legemsbeskadigelse; så må man tage en skærpelse i brug.